

Daniel și biserica ultimei generații

Duminică, 6 mai 2007

Gili Cârstea

Profetul Daniel este un monument. Statornicia, credința, umilința și profunzimea sa au uimit și inspirat generații întregi de copii ai lui Dumnezeu.

Biserica Adventistă îi datorează însă infinit mai mult. Fără Daniel nu ar fi existat niciodată un William Miller, o mare redeșteptare înainte de 1844 și nici grupul de pionieri adventiști de după acel eveniment.

Deși noi am făcut din viața și scrierile lui mai mult o sursă de povestiri pentru copii, în ele se află multă lumină prețioasă pentru generația finală. Este timpul să recuperăm lumina călăuzitoare pe care Dumnezeu a așezat-o acolo pentru noi, căci se pregătesc amăgiri devastatoare.

Daniel ajunsese la un nivel de proeminență civică pe care doar Iosif l-ar putea egala cumva. Din prizonier de război a ajuns prim-ministru al împărăției care pentru totdeauna va rămâne capul de aur. În plus, era slujitorul Dumnezeului Celui Prea Înalt, o poziție invidiată de colegii de serviciu, admirată de marii potențați ai lumii, și nevisată de vreun împărat al lui Israel, oricât de măreț ar fi fost el vreodată. Se afla pe culmile gloriei lumești și spirituale. Monumental!

Din acea poziție, putea să tune și să arunce peste Israelul nepocăit toate fulgerele Sinaiului, și nimeni nu ar fi îndrăznit să-i reproșeze ceva. Și ce face el?

“Mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu, ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă. M-am rugat Domnului, Dumnezeului meu și l-am făcut următoarea mărturisire: ‘Doamne, Dumnezeule mare și înfricoșate, Tu, care ții legământul și dai îndurare celor ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale! Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduiri Tale. N-am ascultat pe robii Tăi proorocii, care au vorbit, în Numele Tău, împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri, și către tot poporul țării. Tu, Doamne, ești drept, iar nouă ni se cuvine astăzi să ni se umple fața de rușine, nouă tuturor oamenilor lui Iuda, locuitorilor Ierusalimului și întregului Israel, fie ei aproape, fie departe, în toate țările în care i-ai izgonit, din pricina fărâdelegilor de care s-au făcut vinovați față de Tine! Doamne, nouă ni se cuvine să ni se umple fața de

rușine, da, nouă, împăraților noștri, căpeteniilor noastre, și părinților noștri, pentru că am păcătuit împotriva Ta!” (Dan 9:3-19).

Ce este aceasta? Nimic altceva decât recunoașterea vinei colective, denominaționale, obștești, și asumarea ei de către o persoană care nu a fost deloc implicată în acea vină.

Ce treabă avea Daniel cu ce se întâmplase la curtea împăraților lui Israel de mai bine de un secol? La data prizonieratului, el era un licean oarecare, fără niciun fel de legătură cu cercurile politice din țara lui, cu intrigile de la curte, cu teologia vremii, cu manevrele de culise ale ministerului lor de externe. De ce să-și asume acum vina obștească? De ce să postească în sac și cenușă pentru deciziile nebunești ale altora? “După plată și răsplată, nebunii și-au primit porția cuvenită, așa le și trebuia și așa să pățească toți care vor face ca ei.” Așa ar fi putut gândi Daniel. Nu spune Scriptura că fiecare este vinovat doar pentru păcatul lui? Ce sens are să mărturisești, să plângi și să ceri iertare pentru păcatele altora? Ce, suntem în catolicism, să ne rugăm pentru păcatele morților?

Nu, Daniel nu se ruga lui Dumnezeu să-i ierte pe nebunii poporului lui din trecut. Problema aici era infinit mai gravă. Poporul moștenea din generație în generație o manieră greșită de a face lucrarea lui Dumnezeu, manieră neînțeleasă, și deci imposibil de corectat. Acum Daniel observa că acest șir lung de abateri de la calea corectă a produs o situație în care Dumnezeu nu a mai putut proteja națiunea, și care astfel a fost nimicită și împrăștiată în întreaga lume. El recunoaște aici că împărații, căpeteniile și astfel tot poporul, nu au ascultat de vocea profeților trimiși de Domnul la ei spre a-i trezi din starea de orbire spirituală în care făceau lucrarea Domnului.

În acest moment, națiunea era răvășită de război, unii în prizonierat și alții vânduți ca sclavi, Ierusalimul ars de foc, iar templul o ruină. Ce se mai putea face? Ce sens mai avea să răscolească trecutul? De ce să mai dezgroape urâciunile părinților? Ce să mai tulbure memoria sfinților adormiți în Domnul? La ce mai folosea ponegrirea lor? A fost pocăința lui Daniel un exercițiu de inutilitate, un gest teatral fără reale virtuți în complicatele meandre ale prezentului întunecat?

Nicidecum.

Chiar dacă Israel nu mai avea o țară și nu mai era o națiune, era totuși un popor, iar Daniel era cea mai proeminentă figură în imperiu, un fel de părinte spiritual al iudeilor din Babilon și oriunde mai erau ei risipiți. Toți priveau cu stimă, respect și poate cu nedeclarată speranță la marele lor co-național de la curte. În numele acestor sclavi risipiți, Daniel își asumă vina colectivă a zecilor de generații de conducători apostaziați, și vine înaintea cerului pentru marea împăcare. În sac și cenușă la propriu și la figurat, el aduce poporul în fața tronului divin, unde recunoaște deschis că Dumnezeu nu are nicio vină în toată această tragedie. “Nouă ni se cade să ni se umple fața de rușine,” spunea el, deoarece permanent am întors spatele solilor Tăi, când ei încercau să ne aducă pe calea dreaptă.

Ca și acum, exista și atunci o concepție ciudată, generalizată dar poate nu mereu exprimată, că toate lucrurile sunt ordonate de Dumnezeu și nu se întâmplă nimic fără voia Lui. Totul provine dintr-un fel de “soartă divină,” în care Dumnezeu stabilește ce trebuie să

fie, și astfel toate se împlinesc după buna Lui plăcere. “Așa a fost voia Domnului;” sau “Toate duc la binele celor ce iubesc pe Domnul;” sau “Nimic nu se întâmplă fără voia Domnului.” Dacă este așa, de ce această jelanie publică a lui Daniel, cu totul inutilă, și deci deplasată?

Nu, nu este așa, iar Daniel știa bine acest lucru. Domnul a dorit mereu altceva, dar noi am disprețuit căile Sale și am preferat căile noastre. Și ca să putem merge pe ele, am disprețuit lumina primită, am alungat și omorât pe mesagerii Săi care ne avertizau că mergem pe un drum greșit, că Domnul nu este în mijlocul poporului, și că ne aflăm sub vraja unui dumnezeu fals. Acest lucru se vede foarte bine în repetatele asumări ale vinei din rugăciunea lui Daniel, și el nu ezită să așeze în acești termeni împăcarea dintre Dumnezeu și poporul Său.

Ce a urmat? Un lung șir de negocieri, promisiuni, acte semnate că așa ceva nu se va mai întâmpla, garanții de sânge oferite de popor, tracasări și amânări, spre a se dovedi dacă poporul este serios și chiar vrea să se țină de promisiune?

O, nu, nicidecum. Dumnezeu abia aștepta să audă vocea acestei mature asumări a responsabilității și vinei colective spre a putea reveni la “singurul obiect al iubirii și grijii Lui de pe pământ,” asupra căruia El își îndreaptă “atenția supremă.” Ascultați:

“Pe când încă vorbeam eu, mă rugam, îmi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel, și îmi aduceam cererile înaintea Domnului, Dumnezeului meu, pentru muntele cel Sfânt al Dumnezeului meu; pe când vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede în zbor iute, omul Gavriil, pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie, și m-a atins în clipa când se aducea jertfa de seară” (Dan 9:20-21).

Și ce se întâmplă când un reprezentant al poporului își recunoaște păcatul lui, păcatul poporului lui, și are un interes pentru muntele cel Sfânt al lui Dumnezeu? Vine imediat, dar imediat, confirmarea împăcării:

„Daniele, am venit acum să-ți luminez mintea. Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul, și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești prea iubit și scump. Ia aminte, deci, la cuvântul acesta, și înțelege vedenia!”

De ce a ieșit cuvântul doar atunci când a început Daniel să se roage? De ce nu a ieșit mai înainte? Deoarece, în situația prezentă, Israel nu mai avea viitor, iar Dumnezeu nu mai putea face planuri cu el și pentru el. Israel era terminat ca națiune, și dispărea definitiv de pe radarul divin. Cerul era obligat să se adreseze altora, și să găsească soluții noi pentru salvarea omenirii.

Daniel a răsturnat această gravă situație prin gestul de împăcare cu care a adus poporul înaintea tronului divin. Pocăința colectivă practică de el a anulat practic secole de apostazie, oferind ocazia lui Dumnezeu de a Se întoarce la Templul Său, la locul locuinței Lui.

Imediat a “ieșit cuvântul.” Israel intra din nou în planurile lui Dumnezeu, iar El dorea să le comunice omului preaiubit și scump care a realizat împăcarea, ispășirea:

“Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea

nelegiurii, până la aducerea neprihănită veșnică, până la pecetluirea vedeniei și proorociei, și până la ungerea Sfântului sfinților” (Daniel 9:24).

Prieteni, astăzi ne aflăm într-o situație la fel de disperată. De 120 de ani Dumnezeu nu reușește să aducă acest popor la Ziua Ispășirii finale. Batjocorim pe mesagerii Săi ca să putem face lucrarea Domnului așa cum credem noi. Și nutrim același arogant defetism popular, că “ce e scris și pentru noi, bucuroși le-om duce toate...” N-avem nicio idee de ce Ploaia nu vine, dar nici în ruptul capului nu ne vine să credem că Hristos nu este în mijlocul nostru, că a fost transformat într-o statuie, într-un viteaz care nu poate ajuta. Viteaz pe care îl onorăm cu pioșenie la sărbători, dar pe care nu îl dorim permanent în casele noastre, și în Casa Noastră, biserica. El spune că stă la ușă și bate, dar noi credem că El a intrat și conduce lucrarea.

Cine să ne ia de mână și să ne aducă la marea împăcare? De ce este nevoie ca inimile copiilor să fie întoarse spre Părinți?

Răspunsul se află în ultima profeție a Vechiului Testament, în ultima carte, ultimul capitol, ultimul verset. “Voi trimite pe robul Meu Ilie.”

Atât de mare este orbirea noastră în adorarea lui Baal, încât doar Ilie mai poate risipi vraja care ne ține de un secol plecați înaintea unui idol deghizat în Hristos.

Atât de serioasă este situația, prieteni, și fără această grabnică împăcare, prin asumarea greșelilor fatale pe care le-au făcut părinții noștri, vom dispărea de pe radarul lui Dumnezeu la fel de sigur ca Israelul după trup.